

Išvyka į Vilnių

Atėjus rudeniiui ir prasidėjus mokslo metams, beveik visų klasių mokiniai ir klasių auklėtojos pradeda planuoti išvykas su savo klasėmis. Mūsų, IIIE klasė ilgai svarstė, ką galėtų aplankyti šį rudenį, tačiau nieko nesugalvojo. Jau buvome nuliūdę, kad niekur neišvažiuosime ir netikėtai gavome pasiūlymą iš mokytojos Danutės Leščikaitienės vykti į Vilnių. Tik dalis mano klasės mokinių labai apsidžiaugė ir su dideliu noru sutiko vykti į šią ekskursiją. Į Vilnių važiuojame su IIIC ir IIIF klasių mokiniais, važiuoju ir keletas ketvirtokų.

Iš Vilkaviškio išvykome spalio 14 d., 8.00 val. ryte ir, pirmiausia, aplankėme Velnio duobę. Tai geologinis gamtos paminklas, esantis 4 km į šiaurės vakarus nuo Aukštadvario. Kadangi daug laiko neturėjome, trumpam išlipome susipažinti su nauja vieta, pasivaikščioti, apžiūrėti gamtą bei pakvėpuoti grynu oru.

Velnio duobė – tikrai įspūdinga vieta. Visiems įspūdį paliko duobės gylis, kuris siekia apie 30-40 metrų ir laiptų skaičius... Laiptų buvo tikrai labai daug, vis lipome ir lipome, tai žemyn, tai vėl aukštyn... Daugelis mokinių pajuokaudami vis klausdavo ar dar daug tų laiptų liko?!

Visiems labai patiko ir PASLAPČIŲ TAKAS. Labai norėjome sužinoti, kas gi tame paslapčių take yra tokio paslaptingo ir/ ar magiško. Taip pat visi norėjome įsiamžinti prie šio „Paslapčių tako“, užrašo. Čia, tikriausiai, ir praleidome daugiausiai laiko, kol visi nusifotografavome. Net ir fotosesijos metu gėrėjomės nuostabią gamtą, dideliais medžiais, kvėpavome gryną ryto orą. Tai buvo puiki mankšta ir prasiblašymas žvabų penktadienio rytą.

Apie 12 valandą, atvykę į Vilnių, nuskubėjome į Valdovų rūmus. Ten mūsų jau laukė ir šiltai pasitiko šio muziejaus darbuotoja. Ji buvo mūsų gidė, kuri pristatė mums muziejaus istoriją. Vėliau daug sužinojome apie Lietuvos istoriją bei šiame muziejuje esančius eksponatus. Papildėme savo žinias apie Lietuvos kunigaikščius, jų valdymo laikotarpius ir kaip keitėsi mūsų Lietuva. Pamatėme daug per archeologinius kasinėjimus atrastų to meto žmonių indų, drabužių, karo įrankių, netgi išlikusių baldų, namų dekoracijos detalių: grindų, sienų... Didelį įspūdį paliko 16 amžiaus, Renesanso stiliaus, sienos,

kurių yra išlikę tik griuvėsiai, tačiau mes galėjome juos pamatyti ir paliesti. Buvo tikrai labai įdomu, išgirdome daug naujų dalykų apie mūsų Lietuvos istoriją, galėjome įsivaizduoti, kaip atrodė, gyveno to laikmečio žmonės. Visi moksleiviai šios ekskursijos metu sakė: va, šitą tai tikrai papasakosiu savo istorijos mokytojai! Taip pat iš Valdovų rūmų parsivežėme ir atsiminimų. Vaikščiodami muziejuje pamatėme stalėlį, kur buvo padėta daug piešinių, kuriuose pavaizduoti Lietuvos kunigaikščiai ir daugybė spalvotų pieštukų. Visi pamatę puolėme imti tuos piešinius ir pieštukus, ir suskubome spalvinti. Auklėtojos juokėsi iš mūsų ir sakė, kad tai padėta vaikams, ne mums, tačiau mums buvo labai linksma ir smagu. Kadangi neturėjome daug laiko spalvinimui, tai gidė mums leido pasiimti po piešinuką namo ir pabaigti spalvinti namuose.

Aplankę Valdovų rūmus, turėjome kelias valandas laisvo laiko. Važiuodami namo pasidalinome savo

įspūdžiais iš laisvo laiko. Daugelis jų praleido kavinėse, nes buvo labai išalkę. Tačiau kitiems buvo svarbiau pamatyti mūsų nuostabią sostinės senamiestį. Skaniai pavalgę, daugelis dar spėjo pamatyti ir gražiąją Pilies gatvę. Ši išvyka buvo ne tik puiki pramoga, bet ir labai naudinga, nes papildė mūsų istorijos žinias, praplėtė mūsų kultūrinę patirtį.

Emilija Endrikytė, IIIE

Išvyka į Joniškėlį

Dar nuo praėjusių mokslo metų IIC klasė su savo auklėtoja Rasa Kvirevičiene priešaky nuolat suko galvas, kurį Lietuvos kraštą aplankyti. Mokiniai nusprendė vykti į legendomis apipintą bei įdomia istorija pasižymintį šiaurės Lietuvoje įsikūrusį Joniškėlio miestą.

Saulėtą rugėjo 22d. pavakarę nuvykusius moksleivius pasitiko gidas Viktoras Stanislovaitis, kuris visus sužavėjo įtaigiu pasakojimu, žiniomis bei stebinančiu humoro jausmu. Buvo pasakojama apie šio miesto istoriją, kur pagrindiniu smuiku griežė Lietuvos XVIII a. bajorų Karpių giminė. Taip pat moksleiviai buvo supažindinti su XX a. Joniškėliu, kuris anuomet buvo itin svarbus Lietuvai: čia buvo įkurta pirmoji Lietuvos kaimo universitetinė ligoninė bei lankėsi ir gyveno tokie svarbūs Lietuvai žmonės kaip Gabrielė Petkevičaitė - Bitė, Julija Žymantienė - Žemaitė, Povilas Višinskis ir kiti. Buvo pasakojama apie to meto gydymo būdus, pagilino istorijos bei literatūros žinias. Derėtų paminėti ir tai, jog gidas ne kartą mėgino patikrinti gimnazistų žinias, tačiau moksleiviai neišsigando ir atsakė beveik į visus klausimus.

Dangui sutemus, viską vainikavo naktinis pasivaikščiojimas po Karpių dvaro aplinką, kurio metu buvo pasakojamos įspūdingos ir šurpą keliančios dvaro ir to meto šeiminių Karpių giminės istorijos. Pasivaikščiojimo aklinoje tamsoje po žvaigždėtą dangumi metu mokiniams buvo draudžiama kalbėtis, šnibždėti tarpusavyje, juoktis, naudotis mobiliaisiais telefonais be leidimo ar kaip nors kitaip drumsti tamsios ir žvargios nakties tylą. Galų gale įveikę visas baisybes ir vakaro šaltį, mokiniai buvo vaišinami karšta arbata jaukiame Karpių dvaro rūsyje.

Akivaizdu, kad pasirinkę būtent tokį kelionės tikslą mokiniai visiškai nesuklydo: pagilintos istorijos, literatūros žinios, patirti šurpą keliantys nuotykių bei smagiai praleistas laikas kartu.

Ugnė Janulaitytė, II C

NUSIŠYPSOK

Tikybos mokytoja:

- Lukai, ar tu persižegnoji prieš pradėdamas valgyti?
- O kodėl turėčiau? Mano mama - gera virėja.

***

- Petriuk, kaip pavadintum žmogų, kuris tęsia pasakojimą, kai jau niekam nebeįdomu?

- Mokytoju!

***

Iki egzaminų pabaigos liko vos 5 minutės. Egzaminuotojas pastebi mokinį, kuris per visą egzaminui skirtą laiką neatliko nė vienos užduoties.

Egzaminuotojas: - Tu tiki stebuklais? "

Abiturientas: - Ne?

Egzaminuotojas: - O be reikalo. Savimi reikia tikėti.

***

Mokiniai skirstomi į tris grupes:

- kurie su malonumu mokosi.
- kurie mokosi be jokio malonumo.
- kurie su malonumu nesimoko.

Išvyka į LRT

Dalyvavimas LRT laidoje Lietuvos tūkstantmečio vaikai – man yra ir iššūkis, ir galimybė. Šių metų sezonas – jau penktas, kai dalyvauju šioje laidoje. Tai, lyg išėjimas iš komforto zonos ir nuolatinis savęs patikrinimas. Viena, yra sėdėti prieš televizorių ir atsipalaidavus atsakinėti į klausimus, visai kas kitu tuo pačiu klausimus atsakyti čia pat, ekspromtu, spaudžiant laikui ir varžovui alsuojant į nugarą.

Dar vasarą užpildžiau devintokų atrankos į

nuotr. Laurynas Sinkevičius – pirmoje eilėje antras iš kairės

šią laidą anketą. Kiek vėliau paskambino laidos kūrybinės grupės atstovė bei uždavė dar apie 10 atrankos klausimų, kuriuos reikėjo atsakyti iš karto. Pokalbis tokiu atveju trunka gal vieną minutę. O tada lauki, ar paskambins ir pakvies į filmavimą, ar atsiras visos Lietuvos mastu geriau atsakiusių į tuos pačius klausimus. Lapkričio 18-oji man buvo tiesiog eilinė diena mokykloje, kai staiga labai nuotaiką pakėlė auklėtojos žodžiai, jog ji gavo pranešimą, kad patekau į Lietuvos tūkstantmečio vaikų antrojo devintokų pusfinalio filmavimą.

Laiko pasiruošti šiai žinių viktorinai daug neturėjau, o ir niekada nežinau, ką ruošti, kokių žinių reikės. Tad jau žinojau, kad kitos savaitės ketvirtadienį turėsiu atsakyti į įvairius klausimus, kuriuos man pateiks laidos vedėjai.

Prieš filmavimą jaudulio nesijautė, tačiau kai įjungiamos kameros, atsiranda ir jaudulys, ir drebantis balsas. Laiko pagalvoti nėra. Viskas vyksta žaibišku greičiu. Jei nepaspausi mygtuko, suteikiančio tau pirmenybę atsakinėti – varžovas gali tiesiog pavogti tašką. Adrenalino ir emocijų šiame žaidime daug. Ne viskas yra parodoma vėliau, jau sumontuotoje laidoje. O ypač tai, ką jaučia kiekvienas dalyvis. Praėjus į antrąjį etapą teko stoti akis į akį su vedėju R.Petrausku. Laidos vedėjas užduoda 10 klausimų, į kuriuos reikia atsakyti per 100 sekundžių. Pasibaigus šiam greičio turnyrui, dėl atsakymo į vieną klausimą, gali pasitarti su tave atlydėjusiu mokytoju.

Šiais metais galiu pasakyti, kad man sekėsi gerai. Aišku, visada norisi, kad būtų dar geriau. Manau, ši jau nebe pirmoji patirtis LRT studijoje nebus ir paskutinė.

Labai noriu padėkoti savo auklėtojai taip sklandžiai suorganizavusiai visą išvyką, mokyklos direktoriui geranoriškai palaikančiam tokią iniciatyvą ir, žinoma, šauniausiai mano klasės palaikymo komandai.

Didžiuojuosi savo mokykla ir atstovauti ją man yra labai gera.

Laurynas Sinkevičius, I B

Mokytoja stebi kaip Jonaitytė nusirašinėja ir sako:
- Tu jau kelintą kartą vis žiūri į Petraičio testą.

Jonaitytė atsako:

- Aš nekalta, kad jis taip neaiškiai rašo.

***

- Mama patark, kas geriau – ar stoti į universitetą ar ištekėti?

- Rinkis, dukrele, tą kur ilgiau ištersi!

***

Gimnazistas stovi už tvoros ir rūko. Prie jo prieina senyva moteriškė ir piktai klausia:

- Berniuk, o tavo tėvai žino, kad rūkai?

Gimnazistas atsako:

- O jūsų vyras žino, kad jūs viešoj vietoj kabinėjatės prie nepažįstamų vyrų?

***

Gatvėje prie vyriškio prieina moteris:

- Sveiki... Nesu tikra, bet, man atrodo, jūs esate vienas iš mano vaikų tėtis.

Vyriškis pasimeta:

- Ką???

Moteris tęsia:

- Nusiraminkite, aš turiu omeny savo klasės... Atsiprašau, esu mokytoja...